

Bijlage 1

Inspreektekst van mevrouw Meyer-Bergman in de vakcommissie RGW, d.d. 20 november 2019.

'Dank u,

het is goed om te zeggen dat ik per se een keer zelf hiernaartoe wilde omdat mijn man en ik uiteindelijk de kopers zijn van Paleis Soestdijk en ikzelf vanaf dag één met Bart van den Berg, die hier naast mij zit, het plan ontwikkeld heb waarmee wij gewonnen hebben. Misschien is het heel interessant om dat nog even terug te brengen. Op een gegeven moment heeft het Rijksvastgoed besloten om het Paleis te verkopen. Er was geen lid meer van de koninklijke familie die daar wilde wonen. Dat kon dus. Daar heeft men enorm lang over gedaan. Er zijn ongeveer twee jaar rondetafelconferenties geweest. Iedereen die iets over het Paleis, de invulling of iets over de regio te melden had was daarbij, onder andere mevrouw Schnabel, de heer Hans Wijers (destijds vice voorzitter van de Raad van State), mevrouw Sybilla Dekker en de landsarchitect. Iedereen heeft bij de aanloop van de verkoop aan tafel gezeten en bedacht hoe dit op een nette en goede manier gedaan kon worden, zodat het goed terecht zou komen. De tender werd uitgeschreven. Wij hebben daar heel lang over nagedacht. We hadden natuurlijk de Westergasfabriek ontwikkeld van een enorme puinhoop tot een fantastische plek in de stad, waarmee heel West opgeleefd is en daar een heel andere manier van leven is gekomen. Dat was ook onze bedoeling. Toen hebben we gezegd: wij gaan gewoon proberen dat Paleis te verwerven en er, dat is belangrijk denk ik, iets heel moois en interessants voor heel Nederland van te maken. Het is niet zo dat wij voor een koopje dat Paleis wilden om er ik weet niet wat in te doen en er dan een paar huizen bij te bouwen en bij wijze van spreken daar snel rijk van te worden. Het is goed om dat te zeggen. De bedoeling is echt om daar iets bijzonders neer te zetten voor de maatschappij en voor Nederland. Het was natuurlijk altijd gesloten, de koninklijke familie woonde er, er mocht niemand in, het park was niet vrij. Het feit waarom wij gewonnen hebben was ook dat het open moest, het moest interessant zijn voor Nederland. Iets heel unieks. Daar hebben 120 partijen aan meegedaan en er zijn er uiteindelijk vier uitgekozen. Wij hebben gedurende anderhalf jaar iedere drie maanden de vorderingen van ons plan moeten presenteren. Alle onderdelen daarvan, of het nu het park was of de financiën, alles is zo'n tachtig keer doorgelicht. Uiteindelijk zijn wij dus als winnaar uit de bus gekomen. Het moest een uitvoerbaar plan zijn. We hadden niet iets in kunnen leveren wat nooit kon. De commissie en iedereen wist toen al dat dat hele plan ontwikkelen tientallen miljoenen kost, als ik eerlijk ben loopt dat gewoon naar de €60 tot €70 miljoen. We maken in ieder geval vijftien jaar geen cent winst, in die tijd moet je gewoon investeren, beter maken en op den duur, dat is ook heel eerlijk, is het natuurlijk een prachtig gerestaureerd gebouw waar de mensen van genieten. Dan wordt het meer waard dan wat je ervoor betaald hebt. Dat is ook de realiteit. Maar dat duurt twintig jaar, je zit eerst vijftien jaar je best te doen om er iets heel moois van te maken.

Wij waren dus de winnaar. Daar waren wij natuurlijk ontzettend blij mee. In het pakket zat dat je huizen mocht bouwen om daar gewoon iets aan te verdienen wat je in het paleis kon stoppen. Dat was zoals zij het nu bekijkt nog geen 1/7 van wat men nodig heeft om het op te knappen. Dat was gewoon het verhaal. Dat verhaal is ook door de commissie verteld aan de gemeenteraad van Baarn, de burgemeester en wethouders en aan de provincie. Dus iedereen wist wat het winnende plan inhield, anders hadden wij nooit gewonnen, neem ik aan. Dat hebben ze er niet zomaar in gegooid, iedereen heeft er iets over kunnen zeggen.

Vervolgens zijn wij aan de slag gegaan, nu bijna twee jaar geleden, met een volledig team. Bedrijven, alle universiteiten willen meedoen. Er zijn echt al ontzettend veel partijen die het fantastisch vinden om op zo'n plek, midden in de provincie Utrecht, echt iets te maken wat er nog niet is. Daar zijn wij dus mee bezig. Ook daarin hebben wij best veel geld gestopt. Er lopen tien mensen rond op het Paleis die echt hard werken.

Nu pas blijkt naar mijn idee, ik hoop dat ik het goed zeg, dat tussentijds, in september 2018, er een verandering is gekomen in de provinciale regels met betrekking tot de bosgroeiplaatsen. Dat stuk zat er vanaf dag één bij (het was niet alleen het marechaussee terrein), het hele stuk stond in ons verhaal en is dus goedgekeurd. Dat kan nu niet meer. Daardoor is dus het hele model, plat gezegd, door zijn

hoeven gezakt. De opbrengst die je zou hebben van dat stuk heb je dus gewoon niet. Daardoor kun je niet doen wat je beloofd hebt te doen, wat je voor Nederland neer wilt zetten. Dat wordt gewoon heel erg moeilijk. Dat is in het kort mijn verhaal.

Wij houden ook van de natuur. Wij willen dat hele bos opknappen. Dat moet echt. Het is er heel slecht aan toe. Het park erachter wilden wij opendoen voor het publiek. Dat kan gewoon niet, het hele bos moet worden opgeknapt. Er vallen takken af, de grond is niet oké. Dat willen we allemaal doen, maar ook dat hangt ervan af. Wij willen er natuurlijk best een heleboel geld instoppen, maar er is op een gegeven moment wel een grens van wat je kunt, wat je kunt doen om ook iets moois voor Nederland te maken. Dat wordt nu best heel moeilijk gemaakt. Het Paleis moet natuurlijk ook onderhouden worden, net zoals het Rijk dat deed vanaf ik meen 1972. Dat kostte alleen al €4 miljoen per jaar. Daar gaan wij ook mee door. Je moet het ieder jaar bijhouden en alles wat langer duurt, maakt het alleen maar moeilijker.'